

Conselleria de Cultura, Educació i Ciència

RESOLUCIÓ de 29 d'abril de 1998, del conseller de Cultura, Educació i Ciència, per la qual es reconeix la Casa-museu Francisco Torregrosa com a Col·lecció Museogràfica Permanent. [1998/X4119]

Vista la documentació presentada pel Sr. Francisco Torregrosa sol·licitant el reconeixement de la Casa-museu Francisco Torregrosa com a Col·lecció Museogràfica Permanent. Tenint en compte que l'esmentada Col·lecció Museogràfica Permanent reuneix tots els requisits establerts en l'Ordre de 6 de febrer de 1991, de la Conselleria de Cultura, Educació i Ciència, per la que se regula el reconeixement de Museus i Col·leccions Museogràfiques Permanents de la Comunitat Valenciana.

Vistos els informes favorables del Servei de Patrimoni Arqueològic, Etnològic i Històric i del Servei Jurídic, i a proposta de la Direcció General de Patrimoni Artístic, de data 29.04.98, he resolt:

Primer

Reconèixer la Casa-museu Francisco Torregrosa com a Col·lecció Museogràfica Permanent als efectes establerts en l'Ordre de 6 de febrer de 1991, de la Conselleria de Cultura, Educació i Ciència.

Segon

Publicar la present resolució en el DOGV.

Tercer

Segons el que disposa l'article tretze de l'esmentada Ordre, la Conselleria de Cultura, Educació i Ciència podrà anul·lar el present reconeixement de la Col·lecció Museogràfica Permanent quan no s'acompleixa algun dels requisits que es demanen en l'Ordre.

Quart

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa, es podrà interposar, davant el Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, recurs contenciós administratiu en el termini de dos mesos comptador des de l'endemà de publicar-la en el DOGV, segons els que estableix la Llei Reguladora de la Jurisdicció Contenciosa Administrativa. La dita interposició serà comunicada prèviament a la Conselleria segons el que es disposa l'article 110.3 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de Règim Jurídic de les Administracions Públiques i del Procediment Administratiu Comú (BOE núm. 285, de 27.11.92).

València, 29 d'abril de 1998.- El conseller de Cultura, Educació i Ciència: Francisco E. Camps Ortiz.

Conselleria de Cultura, Educació i Ciència

RESOLUCIÓ de 14 de maig 1998, de la Direcció General de Patrimoni Artístic de la Conselleria de Cultura, Educació i Ciència de la Generalitat Valenciana, per la qual s'acorda tindre per incoat l'expedient de declaració de Bé d'Interès Cultural, amb la categoria de monument, a favor de l'aqüeducte de Peña Cortada de Tuéjar, Chelva, Calles i Domeño (València). [1998/X3988]

Atés l'altíssim interès patrimonial de l'anomenat aqüeducte de Peña Cortada, que constitueix una colossal obra d'enginyeria romana i en el qual es percep, com en cap altre, la característica de la rellevància que determina la tipificació dels béns integrants del patrimoni històric espanyol com a Béns d'Interès Cultural.

Conselleria de Cultura, Educación y Ciencia

RESOLUCIÓN de 29 de abril de 1998, del conseller de Cultura, Educación y Ciencia, por la que se reconoce la Casa-museo Francisco Torregrosa como Colección Museográfica Permanente. [1998/X4119]

Vista la documentación presentada por D. Francisco Torregrosa solicitando el reconocimiento de la Casa-museo Francisco Torregrosa como Colección Museográfica Permanente. Teniendo en cuenta que la citada Colección Museográfica Permanente reúne todos los requisitos establecidos en la Orden de 6 de febrero de 1991, de la Conselleria de Cultura, Educación y Ciencia, por la que se regula el reconocimiento de Museos y Colecciones Museográficas Permanentes de la Comunidad Valenciana.

Vistos los informes favorables del Servicio de Patrimonio Arqueológico, Etnológico e Histórico y del Servicio Jurídico, y a propuesta de la Dirección General de Patrimonio Artístico, de 29.04.98, he resuelto:

Primero

Reconocer la Casa-museo Francisco Torregrosa como Colección Museográfica Permanente, a los efectos establecidos en la Orden de 6 de febrero de 1991, de la Conselleria de Cultura, Educación y Ciencia.

Segundo

Que se publique la presente resolución en el DOGV.

Tercero

Según lo dispuesto en el artículo 13 de la citada Orden, la Conselleria de Cultura, Educación y Ciencia podrá anular el presente reconocimiento de Colección Museográfica Permanente si se dejan de cumplir algunos de los requisitos exigidos en la Orden.

Cuarto

Contra la presente resolución, que pone fin a la vía administrativa, se podrá interponer, ante el Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana, recurso contencioso administrativo en el plazo de dos meses a contar desde el día siguiente a su publicación en el DOGV, de conformidad con lo establecido en la Ley Reguladora de la Jurisdicción Contencioso-Administrativa. Dicha interposición deberá ser comunicada previamente a esta Conselleria de conformidad con lo dispuesto en el artículo 110.3 de la Ley 30/1992, de 26 de noviembre, de Régimen Jurídico de las Administraciones Públicas y del Procedimiento Administrativo Común (BOE núm. 285, de 27.11.1992).

Valencia, 29 de abril de 1998.- El conseller de Cultura, Educación y Ciencia: Francisco E. Camps Ortiz.

Conselleria de Cultura, Educación y Ciencia

RESOLUCIÓN de 14 de mayo de 1998, de la Dirección General de Patrimonio Artístico de la Conselleria de Cultura, Educación y Ciencia de la Generalitat Valenciana, por la que se acuerda tener por incoado el expediente de declaración de Bien de Interés Cultural con la categoría de monumento, a favor del Acueducto de Peña Cortada de Tuéjar, Chelva, Calles y Domeño (Valencia). [1998/X3988]

Considerando el altísimo interés patrimonial del llamado Acueducto de Peña Cortada que constituye una colosal obra de ingeniería romana y que se aprecia en el mismo, como en ningún otro, la característica de la relevancia, que determina la tipificación de los bienes integrantes del Patrimonio Histórico Español como Bienes de Interés Cultural.

Vist l'informe del Servei del Patrimoni Arquitectònic i Mediambiental favorable a la incoació de l'expedient de declaració d'aquest important monument.

Atés el que disposen els arts. 9 de la Llei 16/1985, de 25 de juny, del Patrimoni Històric Espanyol, i 11 del Reial Decret 111/1986, de 10 de gener, per al desenvolupament parcial de la citada llei, modificat per Reial Decret 64/1994, del 21 de gener, la Direcció General de Patrimoni Artístic ha resolt:

Primer

Incoar l'expedient de declaració de Bé d'Interès Cultural amb categoria de monument a favor de l'aqüeducte de Peña Cortada de Tuéjar, Chelva, Calles i Domeño (València).

L'entorn de protecció queda delimitat en els annexos que s'adjunten a la present resolució.

Segon

Seguir amb la tramitació de l'expedient d'acord amb les disposicions vigents.

Tercer

Que d'acord amb el que disposa l'article 12.2 del Reial Decret 111/1986, de 10 de gener, per al desenvolupament parcial de la Llei 16/1985, modificat per Reial Decret 64/1994, de 21 de gener, es notifique aquesta resolució als interessats als efectes oportuns.

Quart

Donar trasllat d'aquesta resolució als alcaldes-presidents de Tuéjar, Chelva, Calles i Domeño i fer-los saber que, d'acord amb el que estableix el article 19 en relació amb l'11 de la Llei/1985, de 25 de juny, del Patrimoni Històric Espanyol, la realització d'obres en aquesta zona haurà de ser autoritzada per la Direcció General de Patrimoni Artístic.

Cinqué

Que es comuniqui la present resolució al Registre General de Béns d'Interès Cultural del Ministeri de Educació i Cultura, per a la seua anotació preventiva.

Sisé

Que la present resolució, amb els seus annexos, es publiqui en el *Diari Oficial de la Generalitat Valenciana* i en el BOE.

Cosa que fem pública als efectes oportuns.

València, 14 de maig de 1998.- La directora general de Patrimoni Artístic: Carmen Pérez García.

ANNEX I

Dades sobre el bé objecte de la declaració

1. Denominació

- a) Principal
Aqüeducte de Peña Cortada.
- b) Secundària
Aqüeducte de Chelva.
Aqüeducte de La Serrada.

2. Descripció

Basada principalment en l'informe del doctor José Luis Jiménez Salvador, arqueòleg.

a) Immoble objecte de la declaració

Sobre els termes de Tuéjar, Chelva, Calles i Domeño es troben les restes d'una colossal obra romana, l'aqüeducte romà de Peña Cortada. Aquest va ser traçat amb distints sistemes de conducció d'aigües que des del seu origen al riu Tuéjar, salven grans esculls topogràfics. La longitud de les restes trobades és de 28,6 km, i la seua entitat és comparable amb els aqüeductes romans més relle-

Visto el informe del Servicio del Patrimonio Arquitectónico y Medioambiental favorable a la incoación del expediente de declaración de este importante monumento.

Considerando lo que disponen los arts. 9 de la Ley 16/1985, de 25 de junio, del Patrimonio Histórico Español, y 11 del Real Decreto 111/1986, de 10 de enero, para el desarrollo parcial de dicha ley, modificado por Real Decreto 64/1994, del 21 de enero, la Dirección General de Patrimonio Artístico ha resuelto:

Primero

Incoar el expediente de declaración de Bien de Interés Cultural con categoría de monumento a favor del Acueducto de Peña Cortada de Tuéjar, Chelva, Calles y Domeño (Valencia).

El entorno de protección queda delimitado en los anexos que se adjuntan a la presente resolución.

Segundo

Seguir con la tramitación del expediente de acuerdo con las disposiciones vigentes.

Tercero

Que de acuerdo con lo que dispone el artículo 12.2 del Real Decreto 111/1986, de 10 de enero, para el desarrollo parcial de la Ley 16/1985, modificado por Real Decreto 64/1994, de 21 de enero, se notifique esta resolución a los interesados a los efectos oportunos.

Cuarto

Dar traslado de esta resolución a los alcaldes-presidentes de Tuéjar, Chelva, Calles y Domeño y hacerles saber que, de acuerdo con lo que establece el artículo 19 en relación con el 11 de la Ley 16/1985, de 25 de junio, del Patrimonio Histórico Español, la realización de obras en esta zona deberá ser autorizada por la Dirección General de Patrimonio Artístico.

Quinto

Que se comuniqui la presente resolució al Registro General de Bienes de Interés Cultural del Ministerio de Educación y Cultura, para su anotación preventiva.

Sexto

Que la presente resolució con sus anexos se publiqui en el *Diari Oficial de la Generalitat Valenciana* y en el BOE.

Lo que se hace publico a los efectos oportunos.

Valencia, 14 de mayo de 1998.- La directora general de Patrimonio Artístico: Carmen Pérez García.

ANEXO I

Datos sobre el bien objeto de la declaración

1. Denominación

- a) Principal
Acueducto de Peña Cortada.
- b) Secundaria
Acueducto de Chelva.
Acueducto de La Serrada.

2. Descripción

Basada principalmente en el informe del doctor, don José Luis Jiménez Salvador, arqueólogo.

a) Inmueble objeto de la declaración

Sobre los términos de Tuéjar, Chelva, Calles y Domeño se encuentran los restos de una colosal obra romana, el acueducto romano de Peña Cortada. Éste fue trazado con distintos sistemas de conducción de aguas que desde su origen en el río Tuéjar, salvan grandes escollos topográficos. La longitud de los restos hallados es de 28,6 km., siendo su entidad comparable con los acueductos

vants d'Espanya: Segòvia, Las Ferreras de Tarragona i Los Milagros de Mérida.

Les seues espectaculars restes han sigut objecte de menció per part d'erudits, viatgers i historiadors, que han formulat distintes hipòtesis sobre l'ignorant destí final de les seues aigües. Des de Pedro Antonio Beuter en la seua Crónica General de España y especialmente de Valencia (1546-1550), on al·ludeix a unes gruixudes canelles de Chelva; Gaspar Escolano, en *Década de la Historia de Valencia* (1611), amplia la informació de Beuter, considerant que el seu destí final seria Lliria, encara que altres el situaven a Sagunt; Vicente Marés, en *La Fénix Troyana* (1681) parla d'"Els arcs de Chelva" que porten l'aigua a Sagunt, passant per Villar de Benaduf i els plans de Lliria, raó per la qual alguns pensaven que el seu destí final era l'antiga Edeta; José Antonio Cavanilles en *Observaciones del Regno de València* (1795) assenyala que l'aqüeducte acabava abans d'arribar al Villar de Benaduf; Alexandre Laborde en *Voyage historique et pittoresque d'Espagne* (1806-1826) no comparteix l'opinió que el seu destí és Sagunt o Lliria perquè cada una d'aquestes ciutats tenia el seu aqüeducte i les seues preses d'aigua molt més prop. Juan Agustín Ceán Bermúdez, en *Sumario de las antigüedades romanas que hay en España* (1832), no dubta a afirmar que es tracta d'un aqüeducte alçat pels romans per a conduir l'aigua a Lliria. Antonio Chabret, en la seua obra *Sagunto*. Su historia y sus monumentos (1888), descarta que haguera servit per a l'abastiment de la ciutat romana de Saguntum.

En l'aqüeducte de Peña Cortada coexisteixen dos tipus, el d'aqüeducte pont i el d'aqüeducte viaducte. En el primer s'uneixen les tècniques ja resoltes del pont i de l'arc honorífic o triomfal que ací s'empren sobretot per a salvar la rambla d'Alcotas i el barranc de La Cueva del Gato amb la monumentalitat requerida pels seus autors per a magnificar el poder del seu imperi. En el segon tipus d'aqüeducte de circulació lliure per canal, canalis structilis, que Vitruvi aconsella cobrir per a conservar millor les seues propietats (Que es volten perquè el sol no abaste l'aigua) es desplega ací, en el seu tram excavat en roca, el domini tècnic romà quant a sistemes de conducció d'aigües, suficientment demostrat en aqüeductes d'una importància tal com Aqua Marcia, Aqua Appia i Aqua Iulia entre altres molts.

Descripció de les restes localitzades des del seu origen en el terme municipal de Tuéjar:

1. La captació d'aigua

Procedeix d'un curs fluvial, el riu Tuéjar, afluent del Túria per la seua vora esquerra i a una cota de 561,74 m sobre el nivell del mar. Un simple dic, saeptum, perpendicular al corrent, permet desviar directament cap al canal, specus, on el seu tram inicial està tallat en roca. Fins a arribar al poble de Chelva el recorregut coincideix amb l'actual séquia major, encara que amb una fisonomia diferent a l'original degut a les successives reparacions que a través del temps ha requerit el seu ús habitual.

2. El pont del barranc del convent

El tram inicial d'aquest aqüeducte discorre vorejant el tossal sobre el qual es dreça el poble de Tuéjar, i a continuació es dirigeix en direcció nord cap al tossal d'Espes. El barranc del Convento és salvat per mitjà d'un pont aqüeducte d'un sol arc, a cota 527, 34 m, a la vora mateix de la carretera C-234, exactament en el km 70, hm 8. Aquest pont presenta signes evidents de diverses reparacions, la qual cosa no impedeix percebre com la seua tècnica constructiva és semblant a la d'altres ponts localitzats més avant com la rambla d'Alcotas o el que salva el barranc de La Cueva del Gato.

A l'altre costat de la carretera segueix el specus en direcció a la zona nord de Chelva, lloc on es conserva algun altre punt en què s'observa com s'ha tallat la roca viva per a utilitzar-la com a conducte d'aigua. Les seues restes continuen per l'anomenada font de La Gitana. Seguint en direcció al tossal de Viñaro, el seu traçat arriba a coincidir amb el de l'anomenada senda de Mas de Solaz o Bumbel, i les seues restes són visibles en un dels marges de la senda.

3. La pedrera

Al terme municipal de Chelva s'han localitzat vestigis d'una pedrera que va haver d'aprofitar-se com veurem per a la construc-

romanos más relevantes de España: Segovia, Las Ferreras de Tarragona y Los Milagros de Mérida.

Sus espectaculares restos han sido objeto de mención por parte de eruditos, viajeros e historiadores, que han formulado distintas hipótesis sobre el ignorado destino final de sus aguas. Desde Pedro Antonio Beuter en su Crónica General de España y especialmente de Valencia (1546-1550), donde alude a unos gruesos caños de Chelva; Gaspar Escolano, en *Década de la Historia de Valencia* (1611), amplía la información de Beuter, considerando que su destino final sería Lliria, aunque otros lo situaban en Sagunto; Vicente Marés, en *La Fénix Troyana* (1681) habla de "los arcos de Chelva" que llevan el agua a Sagunto, pasando por Villar de Benaduf y los llanos de Lliria, razón por la cual algunos pensaban que su destino final era la antigua Edeta; José Antonio Cavanilles en *Observaciones del Reino de Valencia* (1795) señala que el acueducto terminaba antes de llegar al Villar de Benaduf; Alexandre Laborde en *Voyage historique et pittoresque d'Espagne* (1806-1826) no comparte la opinión de que su destino fuera Sagunto o Lliria porque cada una de estas ciudades tenía su acueducto y sus presas de agua mucho más cerca. Juan Agustín Ceán Bermúdez en *Sumario de las antigüedades romanas que hay en España* (1832) no duda en afirmar que se trata de un acueducto levantado por los romanos para conducir el agua a Lliria. Antonio Chabret en su obra *Sagunto*. Su historia y sus monumentos (1888) descarta que hubiese servido para el abastecimiento de la ciudad romana de Saguntum.

En el Acueducto de Peña Cortada coexisten dos tipos, el de acueducto puente y el de acueducto viaducto. En el primero se aunan las técnicas ya resueltas del puente y del arco honorífico o triunfal que aquí se emplean sobre todo para salvar la rambla de Alcotas y el barranco de la Cueva del Gato con la monumentalidad requerida por sus autores para magnificar el poderío de su imperio. En el segundo tipo de acueducto de circulación libre por canal, canalis structilis, que Vitruvio aconseja cubrirlos para conservar mejor sus propiedades (Que se aboveden para que el sol no alcance el agua) se despliega aquí, en su tramo excavado en roca, el dominio técnico romano en cuanto a sistemas de conducción de aguas, suficientemente demostrado en acueductos de tal importancia como Aqua Marcia, Aqua Appia y Aqua Iulia entre otros muchos.

Descripción de los restos localizados desde su origen en el término municipal de Tuéjar:

1. La captación de agua

Procede de un curso fluvial, el río Tuéjar, afluyente del Turia por su orilla izquierda y a una cota de 561,74 m sobre el nivel del mar. Un simple dique, saeptum, perpendicular a la corriente, permite desviar directamente hacia el canal, specus, donde su tramo inicial está tallado en roca. Hasta llegar al pueblo de Chelva el recorrido coincide con la actual acequia mayor, aunque con una fisonomía diferente a la original debido a las sucesivas reparaciones que a través del tiempo ha requerido su uso habitual.

2. El puente del barranco del Convento

El tramo inicial de este acueducto discurre bordeando la colina sobre la que se yergue el pueblo de Tuéjar, para a continuación dirigirse en dirección Norte hacia el collado de Espes. El barranco del Convento es salvado por medio de un puente acueducto de un solo arco, a cota 527, 34 m, al borde mismo de la carretera C-234, exactamente en el km. 70, hm. 8. Este puente presenta signos evidentes de diversas reparaciones, lo que no impide apreciar como su técnica constructiva es similar a la de otros puentes localizados más adelante como la rambla de Alcotas o el que salva el barranco de la Cueva del Gato.

Al otro lado de la carretera sigue el specus en dirección a la zona norte de Chelva, conservándose aquí algún otro punto en el que se observa como se ha tallado la roca viva para utilizarla como conducto de agua. Sus restos continúan por la denominada Fuente de la Gitana. Siguiendo en dirección al collado de Viñaro, su trazado llega a coincidir con el de la denominada senda de Mas de Solaz o Bumbel, siendo visibles sus restos en uno de los márgenes de la senda.

3. La cantera

En el término municipal de Chelva se han localizado vestigios de una cantera que debió aprovecharse como veremos para la cons-

ció del pont d'Alcotas. S'accedeix a ella per la senda de Mas de Solaz o Bumbel que l'arriba a travessar.

A jutjar per les restes visibles, es tracta d'una pedrera a cel obert que ha sigut explotada en superfície. Les empremtes que evidencien l'extracció de roca s'estenen en una superfície de 150 m de longitud per 50 m d'amplària, és a dir, 7.500 metres quadrats.

S'aprecia la intenció per part dels picapedrers d'obtenir peces paral·lelepípedes, el destí més versemblant de les quals seria el d'una construcció fabricada amb carreu, opus quadratum. Aquest detall és el que permet apuntar una més que probable relació entre aquesta pedrera i una de les fàbriques de l'aqüeducte, en particular a causa de la seua proximitat. Seria el cas del pont aqüeducte de sis arcs que travessava la rambla d'Alcotas, les restes visibles del qual corresponen en l'actualitat a una construcció executada en *opus quadratum*.

La roca explotada també coincideix amb la utilitzada en el citat pont. En ambdós és de calcària liàsica. Ens trobem doncs tres indicis contundents que parlen en favor d'una relació entre la pedrera i el pont de la rambla d'Alcotas: el mateix tipus de roca, idèntica tècnica constructiva i relativa proximitat entre la font d'aprovisionament de material i el lloc de construcció.

4. Sector comprés entre la pedrera i la rambla d'Alcotas

Seguint el recorregut de la senda de Mas de Solaz s'arriba al tossal de La Salera en els marges del qual es localitzen noves restes de conducció a cel obert.

Tram 1: És el més pròxim a la pedrera; situat aproximadament a uns 700 m d'ella i a una cota de 489,49 m, es tracta d'un tram de canalització a cel obert com tots els descoberts en aquest sector. S'observa una preparació de la roca prèviament aplanada, sobre la qual es disposa una capa de pedres de grandària mitjana i xicoteta sense argamassa. Sobre elles una capa d'*opus caementicium* de 21/24 cm de gruix, on s'han utilitzat cantells de riu com caementa i que constitueix la base del specus. Es conserva el mur d'una sola cara corresponent al costat intern del canal amb una amplària de 45/47 cm i a una alçària màxima de 70 cm. Va ser executat com en altres trams a base de carreuons de forma més o menys paral·lelepípeda amb unes dimensions d'uns 39 cm de longitud per 29 cm d'alçària i amb restes d'argamassa en el seu nucli intern.

Tram 2: Situat en la cota 488,98 ofereix un millor grau de conservació. L'extrem inferior del costat intern del specus està parcialment tallat en roca amb una alçària de 32 cm i sobre ell es disposa una filada de carreuons d'uns 20 cm d'alçària. En canvi, el costat extern està fet de fàbrica. Com succeeix en altres casos, només presenta una cara treballada, la que dona al specus, mentre que l'altra és un conglomerat de pedres i argamassa. L'amplària compresa entre les dues parets del specus és d'1,15 m i en la seua base es perceben les restes d'un revestiment hidràulic de baixa qualitat. Seguint en direcció al pont de la rambla d'Alcotas hi ha un altre tram molt destruït del qual només es conserva la capa de pedres corresponent al rudus sobre la que aniria el specus.

5. El pont de la rambla d'Alcotas

En arribar a la rambla d'Alcotas s'albiren els vestigis del pont aqüeducte que la salvava, situat a la cota 487,11 m. Escolano en 1611 i Marés en 1681 van poder comprovar que aquest pont tenia sis arcs. Però Cavanilles, un segle més tard, en 1795, ja constata l'existència de l'únic arc recolzat sobre dues piles que hui en dia roman en peu, així com una tercera pila amb l'arrancada d'un segon arc. La fàbrica d'aquest pont està realitzada en opus quadratum, per al qual s'han emprat blocs paral·lelepípedes de calcària liàsica disposats en filades amb una clara alternança de sogues i motxes. Entre les diferents filades es va disposar una lleugera capa d'argamassa. Fa la impressió que les piles no posseeixen un nucli intern d'*opus caementicium*, encara que aquest detall és difícil d'assegurar. En nombroses sogues s'aprecia la presència d'un orifici amb dimensions regulars de 8 cm per 3,5 cm per 5 cm de profunditat i que servia per a l'elevació dels blocs per mitjà de tenalles. Les filades ofereixen una alçària que oscil·la entre 50 i 52 cm, que només es veuen alterades per una filada de 56 i una altra de 46 cm, que curiosament es troben una sobre l'altra, per la qual cosa sumades prèviament i dividides entre dos, resulten dues filades de 51 cm,

trucció del puente de Alcotas. Se accede a ella por la senda de Mas de Solaz o Bumbel que la llega a atravesar.

A juzgar por los restos visibles se trata de una cantera a cielo abierto que ha sido explotada en superficie. Las huellas que evidencian la extracción de roca se extienden en una superficie de 150 m de longitud por 50 m de anchura, es decir 7500 metros cuadrados.

Se aprecia la intención por parte de los canteros de obtener piezas paralelepípedas, cuyo destino más verosímil sería el de una construcción fabricada con sillar, opus quadratum. Este detalle es el que permite apuntar una más que probable relación entre esta cantera y una de las fábricas del acueducto en particular debido a su proximidad. Por ejemplo el acueducto de seis arcos que atravesaba la rambla de Alcotas y que cuyos restos visibles en la actualidad corresponden a una construcción ejecutada en *opus quadratum*.

La roca explotada también coincide con la utilizada en dicho puente siendo en ambos caliza liásica. Nos encontramos pues tres indicios contundentes que hablan en favor de una relación entre la cantera y el puente de la rambla de Alcotas: el mismo tipo de roca, idéntica técnica constructiva y relativa proximidad entre la fuente de aprovisionamiento de material y el lugar de construcción.

4. Sector comprendido entre la cantera y la rambla de Alcotas

Siguiendo el recorrido de la senda de Mas de Solaz se llega al collado de la Salera en cuyos márgenes se localizan nuevos restos de conducción a cielo abierto.

Tramo 1: es el más próximo a la cantera, situado aproximadamente a unos 700 m de la misma y a una cota de 489,49 m. Se trata de un tramo de canalización a cielo abierto como todos los descubiertos en este sector. Se observa una preparación de la roca previamente allanada, sobre la que se dispone una capa de piedras de tamaño mediano y pequeño sin argamasa. Sobre ellas una capa de *opus caementicium* de 21/24 cm de espesor, donde se han utilizado cantos de río como caementa y que constituye la base del specus. Se conserva el muro de una sola cara correspondiente al lado interno del canal con una anchura de 45/47 cm y a una altura máxima de 70 cm. Fue ejecutado como en otros tramos a base de sillarejos de forma más o menos paralelepípeda con unas dimensiones en torno a 39 cm de longitud por 29 cm de altura y con restos de argamasa en su núcleo interno.

Tramo 2: situado en la cota 488,98 ofrece un mejor grado de conservación. El extremo inferior del lado interno del specus está parcialmente tallado en roca con una altura de 32 cm. y sobre él se dispone una hilada de sillarejo de unos 20 cm. de altura. En cambio el lado externo está hecho de fábrica. Como sucede en otros casos, solo presenta una cara trabajada, la que da al specus, mientras que la otra es un conglomerado de piedras y argamasa. La anchura comprendida entre las dos paredes del specus es de 1,15 m y en su base se aprecian los restos de un revestimiento hidráulico de baja calidad. Siguiendo en dirección al puente de la rambla de Alcotas hay otro tramo muy destruido del que solo se conserva la capa de piedras correspondiente al rudus sobre la que iría el specus.

5. El puente de la rambla de Alcotas

Al llegar a la rambla de Alcotas se divisan los vestigios del puente acueducto que la salvaba, situado a la cota 487,11 m. Escolano en 1611 y Marés en 1681 pudieron comprobar que este puente tenía seis arcos. Sin embargo Cavanilles un siglo más tarde, en 1795, ya constata la existencia del único arco apoyado sobre dos pilas que hoy en día permanece en pie, así como una tercera pila con el arranque de un segundo arco. La fàbrica de este puente està realitzada en opus quadratum, para lo que se han empleado bloques paralelepípedos de caliza liàsica dispuestos en hiladas con una clara alternancia de sogas y tizones. Entre las diferentes hiladas se dispuso una ligera capa de argamasa. Da la impresión de que las pilas no poseen un núcleo interno de opus caementicium, aunque ese detalle es difícil de asegurar. En numerosas sogas se aprecia la presencia de un orificio con dimensiones regulares de 8 cm por 3,5 cm por 5 cm de profundidad y que servía para la elevación de los bloques por medio de tenazas. Las hiladas ofrecen una altura que oscila entre 50 y 52 cm., que solo se ven alteradas por una hilada de 56 y otra de 46 cm., que curiosamente se encuentran una sobre otra, por lo que sumadas previamente y divididas entre dos, resultan dos

que s'ajusten perfectament al valor de l'alçària mitjana de les restants filades.

Les dimensions de les piles són de 4,64 x 4,04 m, 4,61 x 4,05 m i 4,60 x 3,88 m. Quant a l'alçària màxima conservada, inclosos els timpans és de 12,04 m per a la primera pila, 9,97 m per a la segona i 7,67 m per a la tercera; mentre l'alçària màxima de l'arc conservat presa des de la clau és de 9,57 m. La distància entre piles és de 6,22 m entre la primera i la segona i 6,23 m entre la segona i la tercera. Les piles van guanyant alçària mitjançant diversos talussos apreciables tan sols als seus costats curts.

La llum de l'arc conservat és de 7 m. Consta d'una única rosca on parelles de dovelles formen un ample total de 2,60 m. Les dovelles de l'intradós ofereixen un joc d'unions que garanteixen el seu millor engrapat. L'arc descansa uns centímetres més enllà de l'engraellat de les piles, i es produeix una reculada o escalonet molt apte per a adaptar la fusta horitzontal de la cintra. Aquesta modalitat constructiva ja està present en l'Aqua Claudia de Roma.

Aquest pont permetia el pas de l'aigua des de la dreta a la marge esquerra de la rambla d'Alcotas. A continuació prosseguia per aquesta vora vorejant la vessant que ha sofert importants afonaments i ha sepultat l'estructura del specus, si bé torna a recuperar-se, una vegada que la senda de Bumbel travessa el barranc d'Alcotas, coincidint aquesta amb el specus que ací posseeix una amplària mitjana d'1,25 m.

6. El pont del barranc de La Cueva del Gato

Seguint el recorregut de la conducció tallada a la roca s'arriba sense interrupció i després de descriure un replec a la confluència de la rambla d'Alcotas amb el barranc de la Cueva del Gato, que és salvat mitjançant un nou pont aqüeducte de tres arcs que constitueix la fàbrica més espectacular i millor conservada de tot l'aqüeducte. La seua longitud total és de 36 m, mentre que la seua alçària màxima rasant supera els 18 m. La seua tècnica constructiva és semblant a la del pont d'Alcotas, és dir, opus quadratum. Així mateix, les piles es disposen formant quatre talussos. La distància entre la segona i tercera pila és de 6,27 m, pràcticament semblant a la constatada al pont de la rambla d'Alcotas (6,22 i 6,23 m respectivament). El specus, situat a la cota de 486.90 m, posseeix la mateixa amplària que el pont d'Alcotas, és a dir, 2,60 m. Al seu costat s'observen les empremtes d'un intent previ que va haver de resultar fallit, on es distingeix l'arrancada del specus tallat en roca.

Una vegada ultrapassat aquest pont, el specus gira bruscament en direcció est per a seguir a través d'un impressionant tallat denominat Peña Cortada o La Serrada. El terme no pot ser més apropiat, ja que la muntanya va sofrir un tall quasi en vertical d'uns 25 m d'alçària i en una longitud d'uns 50 m. La roca extreta va haver d'aprofitar-se en la construcció d'aquest pont aqüeducte. No es tracta d'un cas excepcional, ja que es coneixen altres exemples semblants, així en l'aqüeducte de Frejus hi ha un tram conegut amb el nom de La Rochetaillé. Un altre exemple és l'aqüeducte de Side, a l'actual Turquia, on el tall a la roca abasta els 18 m.

Una vegada ultrapassada la Peña Cortada, la conducció d'aigua segueix un tram a l'aire lliure d'uns 100 m de longitud, excavat a la roca i reforçat en el seu marge extern amb un mur la tècnica del qual s'aproxima més a l'opus vittatum que a l'opus quadratum, ja que el mòdul dels blocs és inferior al dels ponts d'Alcotas i Cueva del Gato, 27-29 cm d'alçària per una longitud que oscil·la entre 35 i 40 cm per 40 cm d'amplària.

A continuació el specus adopta la forma de galeria tallada en la roca amb coberta voltada, encara que a vegades la secció dibuixa un arc lleugerament apuntat amb una amplària en la part inferior d'1,25 m per 1,85 m d'alçària. Tres respiradors es disposen a distàncies irregulars, molt alterats pels qui van utilitzar aquesta galeria com a lloc de refugi.

7. Pont de La Torre de Castro

A partir d'aquest punt, la conducció alterna 5 trams a l'aire lliure amb altres 4 en galeria, tant uns com altres en roca tallada, vorejant els costats oriental i septentrional de la torre de Castro, mentre que en l'occidental es localitzen les restes d'un pont aqüeducte, en

hiladas de 51 cm, que se ajustan perfectament al valor de la altura media de las restantes hiladas.

Las dimensiones de las pilas son de 4,64 x 4,04 m, 4,61 x 4,05 m y 4,60 x 3,88 m. En cuanto a la altura máxima conservada, incluidos los tímpanos es de 12,04 m para la primera pila; 9,97 m para la segunda y 7,67 m para la tercera; mientras la altura máxima del arco conservado tomada desde la clave es de 9,57 m. La distancia entre pilas es de 6,22 m entre la primera y la segunda y 6,23 m entre la segunda y tercera. Conforme las pilas van ganando altura mediante diversos reles apreciables tan solo en los lados cortos de las mismas.

La luz del arco conservado es de 7 m. Consta de una única rosca donde parejas de dovelas forman un ancho total de 2,60 m. Las dovelas del intradós ofrecen un juego de uniones que garantizan su mejor engatillado. El arco descansa unos centímetros más allá del zampeado de las pilas, produciéndose un retranqueo o escaloncillo muy apto para acoplar el madero horizontal de la cimbra. Esta modalidad constructiva ya esta presente en el Aqua Claudia de Roma.

Este puente permitía el paso del agua desde la derecha a la margen izquierda de la rambla de Alcotas. A continuación proseguía por esta orilla bordeando la ladera que ha sufrido importantes desmoronamientos sepultando la estructura del specus, si bien vuelve a recuperarse, una vez que la senda de Bumbel atraviesa el barranco de Alcotas, coincidiendo ésta con el specus que aquí posee una anchura media de 1,25 m.

6. El puente del barranco de la Cueva del Gato

Siguiendo el recorrido de la conducción tallada en la roca se llega sin interrupción y tras describir un recodo a la confluencia de la rambla de Alcotas con el barranco de la Cueva del Gato, que es salvado mediante un nuevo puente acueducto de tres arcos que constituye la fàbrica más espectacular y mejor conservada de todo el acueducto. Su longitud total es de 36 m, mientras que su altura máxima rasante supera los 18 m. Su técnica constructiva es similar a la del puente de Alcotas, es decir opus quadratum. Asimismo, las pilas se disponen formando cuatro reles. La distancia entre la segunda y tercera pila es de 6,27 m, pràcticamente similar a la constatada en el puente de la rambla de Alcotas (6,22 y 6,23 m respectivamente). El specus situado a la cota 486.90 m posee la misma anchura que el puente de Alcotas, es decir, 2,60 m. A su lado se observan las huellas de un intento previo que debió resultar fallido, distinguiéndose el arranque del specus tallado en roca.

Una vez rebasado este puente el specus gira bruscamente en dirección Este para seguir a través de un impresionante cortado denominado Peña Cortada o La Serrada. El término no puede ser más apropiado, ya que la montaña sufrió un corte casi en vertical de unos 25 m de altura y en una longitud de unos 50 m. La roca extraída debió aprovecharse en la construcción de este puente acueducto. No se trata de un caso excepcional, ya que se conocen otros ejemplos similares, así en el acueducto de Frejus, existe un tramo conocido con el nombre de «La Rochetaillé». Otro ejemplo es el acueducto de Side en la actual Turquía, donde el corte en la roca alcanza los 18 m.

Una vez rebasada la Peña Cortada, la conducción de agua sigue un tramo al aire libre de unos 100 m de longitud, excavado en la roca y reforzado en su margen externo con un muro cuya técnica se aproxima más al opus vittatum que al opus quadratum, ya que el módulo de los bloques es inferior al de los puentes de Alcotas y Cueva del Gato, 27-29 cm de altura por una longitud que oscila entre 35 y 40 cm por 40 cm de anchura.

A continuación el specus adopta la forma de galería tallada en la roca con cubierta abovedada, aunque a veces la secció dibuja un arco ligeramente apuntado con una anchura en la parte inferior de 1,25 m por 1,85 m de altura. Tres respiraderos se disponen a distàncies irregulars, muy alterados por quienes utilizaron esta galería como lugar de refugio.

7. Puente de la Torre de Castro

A partir de este punto, la conducción alterna 5 tramos al aire libre con otros 4 en galería, tanto unos como otros en roca tallada, bordeando los costados oriental y septentrional de la Torre de Castro, mientras que en el occidental se localizan los restos de un

la cota de 480,26 m, construït per a salvar el barranc de Mas de Solaz. Aquest pont d'un sol arc, destruït, conserva els dos matxons en opus vittatum, de semblants característiques al descrit al tram de Peña Cortada.

8. Pont del barranc de La Cabra

A continuació, i abans d'arribar al corral de La Francisqueta es localitza un pont d'un sol arc construït per a salvar el barranc de La Cabra en la cota 477.92 m. L'arc està parcialment destruït, si bé conserva dos matxons recolzats sobre la roca. Es troba construït en opus vittatum, les seues dimensions són 2,88 m d'alçària màxima per 2,22 m d'amplària, mentre que la distància entre pilastres és d'1,62 m. El specus es conserva en part amb una amplària interior d'1,30 m, mentre que l'exterior coincideix amb el pont.

9. Pont del barranc d'El Zurdo

Arribant al barranc d'El Zurdo i a la zona situada sota el corral de La Francisqueta, en la cota de 476.56 m, es localitzen els vestigis d'un nou pont de què a penes es distingeix una de les pilastres, ja que es percep com aquesta zona s'ha omplert a causa d'importants arrossegaments de terres que oculten per complet l'estructura d'aquest pont al qual li falta un arc. A pesar d'aquestes carencies, es percep una construcció que tècnicament segueix les pautes del pont anterior, opus vittatum en l'exterior, encara que en aquest cas pareix distingir-se un nucli interior d'opus caementicium. La pilastre conservada posseïx una longitud de 4,52 m, una alçària màxima de 2,43 m i una amplària de 2,21 m semblant a la del pont anterior.

10. Pont del barranc d'El Tío Roque

La conducció prossegueix fins abastar el barranc d'El Tío Roque que és salvat per un nou pont d'un sol arc en la cota 473.63 m i construït en opus vittatum, tampoc no conserva l'arc i a penes es distingeix l'arrancada de les pilastres. Per davant del mateix barranc es conserva un nou tram de l'aqüeducte amb la forma de canal descobert, tallat a la roca i en la cota dels 473.50 m.

11. Ponts dels barrancs d'El Arenal i de La Olivera del Arquillo

En arribar al barranc d'El Arenal i en la cota dels 472.93 m es localitzen les restes d'un altre pont d'un sol arc, també molt destruït. Aquesta mateixa solució es troba al barranc conegut com de La Olivera del Arquillo en al·lusió al pont d'un sol arc que el sorteja en la cota 471,93 m. En aquest cas sí que conserva l'arc amb una llum d'1,42 m i les seues dues pilastres estan fabricades en opus vittatum. No és possible comprovar la presència del specus, a causa que sobre aquest pont s'assenta un bancal modern.

12. Canalitzacions al terme municipal de Domeño

En aquest terme s'ha constatat l'existència de noves restes de canalització que pareixen correspondre al mateix aqüeducte.

Aquests vestigis es troben en la cota 466 m entre els contraforts d'El l'Altarejo o Los Cercados o Cerrados. El millor punt de referència és una obertura a la roca, a mode de gran finestra, d'1,25 per 1,80 m i que es troba connectada amb dues boques de galeria coberta i excavada a la roca, situades en ambdós extrems. La galeria nord presenta una secció en forma de volta apuntada i la seua alçària és inferior a la dels trams coberts localitzats a continuació del barranc de La Cueva del Gato, ja que només és possible caminar a la gatzoneta. Aquesta menor alçària està motivada en part perquè està curullat, encara que una vegada que es recupere el nivell del ferm original, seguirà sent inferior a la dels trams citats. En canvi, la seua amplària, que oscil·la entre 1,10 i 1,15 m, ofereix valors semblants als trams anteriors. Aquest tram cobert supera els 37 m de longitud i es troba interromput per un afonament.

Seguint en direcció nord, la conducció discorre a cel obert i es troba totalment curullada per a fonaments fins perdre's per complet. A continuació ve un altre tram en galeria coberta que no pot recórrer-se en la seua totalitat per l'existència d'afonaments en el seu interior. No obstant això, les seues característiques són semblants a les de la primera galeria descrita.

Un nou tram ha sigut localitzat a uns 500 m al SE de l'anterior i en la cota 465.39 m. En aquest cas la conducció discorre a cel obert.

puente acueducto, en la cota de 480,26 m construido para salvar el barranco de Mas de Solaz. Este puente de un solo arco, destruido, conserva los dos machones en opus vittatum, de similares características al descrito en el tramo de la Peña Cortada.

8. Puente del barranco de la Cabra

A continuació, y antes de llegar al Corral de la Francisqueta se localiza un puente de un solo arco construido para salvar el barranco de la Cabra en la cota 477.92 m. El arco está parcialmente destruido si bien conserva dos machones apoyados sobre la roca. Se encuentra construido en opus vittatum, sus dimensiones son 2,88 m de altura máxima por 2,22 m de anchura, mientras que la distancia entre machones es de 1,62 m. El specus se conserva en parte con una anchura interior de 1,30 m, mientras que la exterior coincide con el puente.

9. Puente del barranco de El Zurdo

Llegando al barranco de El Zurdo y en la zona situada bajo el corral de la Francisqueta, en la cota 476.56 m se localizan los vestigios de un nuevo puente del que apenas se distingue uno de los machones, ya que se aprecia como esta zona ha sufrido una considerable colmatación fruto de importantes arrastres de tierras que ocultan por completo la estructura de este puente al que le falta un arco. A pesar de estas carencias, se aprecia una construcción que técnicamente sigue las pautas del puente anterior, opus vittatum en el exterior, aunque en este caso parece distinguirse un núcleo interior de opus caementicium. El machón conservado posee una longitud de 4,52 m, una altura máxima de 2,43 m y una anchura de 2,21 m similar a la del puente anterior.

10. Puente del barranco del Tío Roque

La conducció prosigue hasta alcanzar el barranco del Tío Roque que es salvado por un nuevo puente de un solo arco en la cota 473.63 m y construido en opus vittatum, tampoco conserva el arco y apenas se distingue el arranque de los machones. Por delante del mismo barranco se conserva un nuevo tramo del acueducto bajo la forma de canal descubierto, tallado en la roca y en la cota de los 473.50 m.

11. Puentes de los barrancos del Arenal y de la Olivera del Arquillo

Al llegar al barranco del Arenal y en la cota de los 472.93 m se localizan los restos de otro puente de un solo arco, también muy destruido. Esta misma solución se encuentra en el barranco conocido como de la Olivera del Arquillo en alusión al puente de un solo arco que lo sorteja en la cota 471,93 m. En este caso sí conserva el arco con una luz de 1,42 m y sus dos machones están fabricados en opus vittatum. No es posible comprobar la presencia del specus, debido a que sobre este puente se asienta un bancal moderno.

12. Canalizaciones en el término municipal de Domeño

En este término se ha constatado la existencia de nuevos restos de canalización que parecen corresponder al mismo acueducto.

Estos vestigios se encuentran en la cota 466 m entre las estrabaciones del Altarejo o Los Cercados o Cerrados. El mejor punto de referencia es una abertura en la roca, a modo de gran ventana, de 1,25 por 1,80 m y que se halla conectada con dos bocas de galería cubierta y excavada en la roca, situadas en ambos extremos. La galería norte presenta una sección en forma de bóveda apuntada y su altura es inferior a la de los tramos cubiertos localizados a continuación del barranco de la Cueva del Gato, ya que solo es posible caminar en cuclillas. Esta menor altura está motivada en parte por la existencia de un nivel de colmatación, aunque una vez que se recupere el nivel del firme original, seguirá siendo inferior a la de los tramos citados. En cambio su anchura que oscila entre 1,10 y 1,15 m ofrece valores similares a los tramos anteriores. Este tramo cubierto supera los 37 m de longitud encontrándose interrumpido por un derrumbe.

Seguendo en dirección norte, la conducción discurre a cielo abierto, encontrándose totalmente colmatada por derrumbes hasta perderse por completo. A continuación viene otro tramo en galería cubierta que no puede recorrerse en su totalidad por la existencia de derrumbes en su interior. No obstante, sus características son similares a las de la primera galería descrita.

Un nuevo tramo ha sido localizado a unos 500 m al SE del anterior y en la cota 465.39 m. En este caso la conducción discurre a cielo abierto.

b) Parts integrants:

1. Dic de captació de l'aigua al riu Tuéjar.
2. Pont del barranc d'El Convento.
3. La pedrera.
4. Pont de la rambla d'Alcotas.
5. Pont del barranc de La Cueva del Gato.
6. Pont de la torre de Castro.
7. Pont del barranc de La Cabra.
8. Pont del barranc d'El Zurdo.
9. Pont del barranc d'El Tío Roque.
10. Pont del barranc d'El Arenal.
11. Pont del barranc de La Olivera del Arquillo.
12. El canal o specus tant cobert com descobert.

ANNEX II

Delimitació de l'entorn de protecció

a) Justificació de la delimitació proposada

La delimitació s'estableix en funció dels següents criteris:

– topogràfics i paisatgístics, establint una franja de protecció que garantisca la conservació del seu entorn i de les seues magnífiques vistes lligades a pintorescos accidents geogràfics que van condicionar el seu traçat.

– arqueològics, en base a la previsible aparició de restes lligades al monument.

b) Descripció literal de la delimitació

Discorre paral·lelament a ambdós costats de l'aqüeducte a una distància de 100 m a cada costat des del seu eix.

Al pont de la rambla d'Alcotas, s'estableix un cercle de diàmetre 200 m de radi, de protecció el centre del qual està en la intersecció de l'eix de la rambla amb el pont.

A la pedrera el cercle de protecció serà de 200 m de radi el centre del qual coincideix amb el punt central d'aquesta.

IV. ADMINISTRACIÓ DE JUSTÍCIA

a) EDICTES I CÈDULES DE NOTIFICACIÓ D'INTERLOCUTÒRIES, PROVISIONS I SENTÈNCIES

Audiència Provincial de València

Rotlle d'apel·lació número 698/1995. Cèdula de notificació.
[1998/Q4235]

La Secció Sisena de l'Audiència Provincial de València ha dictat, en el rotlle d'apel·lació número 698/1995, la sentència que té com a encapçalament i part dispositiva el que es diu tot seguit:

«Audiència Provincial de València

Secció Sisena

Sentència número 248

– President: Vicente Ortega Llorca

– Magistrats:

· Rafael Sempere Doménech

· Asunción Mollá Nebot

València, 20 de març de 1998

La Secció Sisena d'aquesta Audiència Provincial, sent-ne ponent la magistrada Asunción Mollá Nebot, ha vist les actuacions de judici declaratiu de menor quantia, promogudes davant el Jutjat de Primera Instància número 7 de València per Catalana Occidente, SA de Seguros, contra Raminatrans, SL, i Atlantic Forwarding Limited, sobre reclamació de quantitat; pendents davant d'aquesta Secció en virtut del recurs d'apel·lació interposat per la demandant, representada pel procurador Javier Roldán García i dirigida pel lletrat Jorge Selma García-Faria. L'apel·lat, Raminatrans, SL, ha comparegut representat per la procuradora María Luisa Galbis Teureau i dirigit pel lletrat Jorge Andreu Hernández. L'altre demandat apel·lat no ha comparegut.

b) Partes integrantes:

1. Dique de captación del agua en el río Tuéjar.
2. Puente del barranco del Convento.
3. La cantera.
4. Puente de la rambla de Alcotas.
5. Puente del barranco de la Cueva del Gato.
6. Puente de la Torre de Castro.
7. Puente del barranco de la Cabra.
8. Puente del barranco de El Zurdo.
9. Puente del barranco del Tío Roque.
10. Puente del barranco del Arenal.
11. Puente del barranco de la Olivera del Arquillo.
12. El canal o specus tanto cubierto como descubierto.

ANEXO II

Delimitación del entorno de protección

a) Justificación de la delimitación propuesta

La delimitación se establece en función de los siguientes criterios:

– topográficos y paisajísticos, estableciendo una franja de protección que garantice la conservación de su entorno y de sus magníficas vistas ligadas a pintorescos accidentes geográficos que condicionaron su trazado.

– arqueológicos, en base a la previsible aparición de restos ligados al monumento.

b) Descripción literal de la delimitación

Discurre paralelamente a ambos lados del acueducto a una distancia de 100 m a cada lado desde su eje.

En el puente de la rambla de Alcotas, se establece un círculo de diámetro 200 m de radio, de protección cuyo centro está en la intersección del eje de la rambla con el puente.

En la cantera el círculo de protección será de 200 m de radio cuyo centro coincide con el punto central de ésta.

IV. ADMINISTRACIÓN DE JUSTICIA

a) EDICTOS Y CÉDULAS DE NOTIFICACIÓN DE AUTOS, PROVIDENCIAS Y SENTENCIAS

Audiencia Provincial de Valencia

Rollo de apelación número 698/1995. Cédula de notificación.
[1998/Q4235]

La Sección Sexta de la Audiencia Provincial de Valencia ha dictado, en el rollo de apelación número 698/1995, la sentencia cuyo encabezamiento y parte dispositiva son como sigue:

«Audiencia Provincial de Valencia

Sección Sexta

Sentencia número 248

– Presidente: Vicente Ortega Llorca

– Magistrados:

· Rafael Sempere Doménech

· Asunción Mollá Nebot

Valencia, 20 de marzo de 1998

Vistos por la Sección Sexta de esta Audiencia Provincial, siendo ponente la magistrada Asunción Mollá Nebot, los autos de juicio declarativo de menor cuantía, promovidos ante el Juzgado de Primera Instancia número 7 de los de Valencia por Catalana Occidente, SA de Seguros, contra Raminatrans, SL, y Atlantic Forwarding Limited, sobre reclamación de cantidad; pendientes ante la misma en virtud del recurso de apelación interpuesto por la demandante, representada por el procurador Javier Roldán García y dirigida por el letrado Jorge Selma García-Faria, habiendo comparecido el apelado Raminatrans, SL, representado por la procuradora María Luisa Galbis Teureau y dirigido por el letrado Jorge Andreu Hernández, no habiendo comparecido el otro demandado apelado.